

DORRISA CESZARICS:

III.

Város felhők alatt

Külváros

Falut idéző házikók mellett
Bérkaszárnyák, hidegek, csúnyák
Dohot szellőznek, az ablakokban
Piroscihás, szomorú dunyhák,
Az emberek itt alázatot élnek
És meghalnak, hogyha megúnják.

Belépsz s az ablak összerezzen,
És megrecseg a padló.
Képek helyett a nyomor a falra
Penészes rajzokat ró,
S a legjobb széknek is lába botló,
Háta hanyatló.

A párkányon sugárra sóvár
Csenevész gond-virág. Bent
A lány gubbaszt és harisnyát köt,
Vagy elviselt ruhát fejt.
Dudorász valami idevetődött, régi,
Mélabús slágert.

Egy dalt, mit elfelejt a város,
Húnyó ablaka mellett így dong
A csöndben, vörös alkonyatkor,
Mint Kínában pár ópiumszívók,
Kik rágyujtnak, ha elszívták mind,
A gazdagok és a mandarinok.

Az asszony tesz-vesz, tesz-vesz örökkön,
Tesz-vesz és gyereket etet,
És a városba gyerekeivel,
Hogyha nem muszáj nem megy,
És a fénypompás gazdag utcákon
A kirakatoktól reszket

Mert ott csodás játék-masinák vannak,
S babák porcellán-hada,

És ez mind szép, és ez mind szebb,
Mint otthon a rongylabda —
És a vágyak a szemrefutnak,
Szenved a gyerek és az anyja.

A villamos még tíz lépésre,
De ők átmenni félnek.
Valaki durván nekimegy, lökdelőzik,
De ők vissza se néznek —
Hogy lökdössék, szidják, félretolják,
Ők megszokták már rég ezt.

A csengetyű az üzletajtón
Nem bohó, dőre játék,
Ha véletlen koldús vagy csavargó
A küszöbön hivatlan átlép,
Kinyúlhatna egy-egy szentségtörő kéz
Sok drága miegymásért.

Torz tükör előtt megilletődve nyúlnak
Fejükön a divatjamult kontyhoz
A lányok, akik fehér harisnyát húznak
Ügyetlen, cammogó, lompos
Lábukra — olcsó harisnyát, szép harisnyát,
Csak, ha nem rongyos.

S néha széppé nő fel némelyik,
Egymást vérbefagyva hagyják
Érte a környék ifjai,
Hogy szerelmüket megmutassák,
S a városi úrfi, ha kimustrálta,
Elhagyja őt és a fattyát.

Vasárnap az apák kocsmába,
Az anyák templomba mennek,
Vetik a keresztet munkamart újjal,
Hogy könyörüljenek a mennyek,
S ha kenyérre sincs, kell jusson mégis
Gyertyára az istennek.

Beszél a pap szép díszpalástban
— Az imént reggelizett meg —
Hogy az égbe viszi majd őket
Jézus, az isteni gyermek,
S hogy majd az angyalok közt élnek,
S hogy majd boldogok lesznek...

S ha napsugaras nappal hozott ki
Városi barátom, e sétára,
Mosolyos arccal, derűs lélekkel,
Nélküle térsz haza máma
S hiába akarsz újra örülni —
Mindhiába.